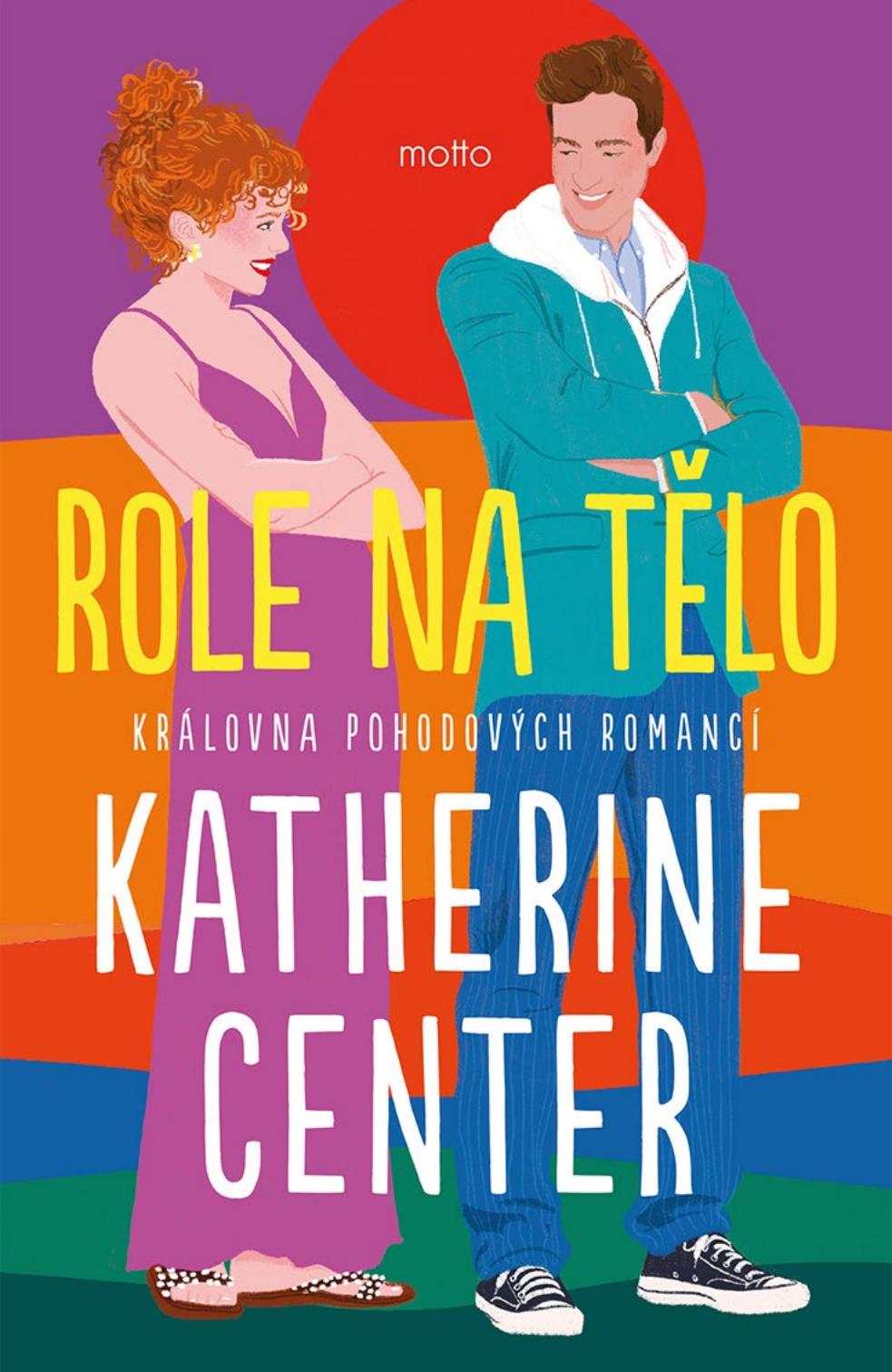

An illustration featuring a woman with curly red hair, wearing a purple dress and black-and-white patterned sandals, leaning against a large red circle. Next to her stands a man with brown hair, wearing a teal hoodie with a white fur-lined hood, blue jeans, and black-and-white sneakers. He has his arms crossed and is smiling. The background consists of horizontal bands of purple, orange, and blue, with a large red circle behind the couple. The word 'motto' is written in white lowercase letters above the man's head.

motto

ROLE NA TĚLO

KRÁLOVNA POHODOVÝCH ROMANCÍ

KATHERINE CENTER

Role na tělo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Katherine Center
Role na tělo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**KATHERINE
CENTER**

**ROLE NA
TĚLO**

motto

*Mému tátovi, Billu Pannillovi,
který miluje slova stejně jako já.
A možná ještě víc.*

Jedna

Logan Scott mi zavolal ve chvíli, kdy jsem vařila večeři. Málem jsem mu to nevzala, protože jsme si s tátou právě pouštěli největší hity od ABBY a hlasitě si k tomu zpívali. Na světě není moc lidí, kvůli kterým bych vypnula ABBU, ale Logan Scott mezi ně patří.

Kdysi na střední jsme spolu chodili a Logan se do dneška stydí za to, jak mi dal kopačky, takže mi dohazuje kšefty.

To není špatný způsob kompenzace, že?

Platí tak za svou neposkvrněnou pověst.

I když existuje vůbec někdo s neposkvrněnou pověstí?

Takže spíš řekněme, že platí za *mírně* poskvrněnou pověst.

Logan dělá manažera hollywoodským scenáristům. Velmi luxusní job.

Technicky vzato byl taky můj manažer, i když jsem mu nikdy nevydělala ani dolar. Pracoval pro mě zadarmo.

Vždycky říkal, že to nevádí, protože mu to jednou vrátím.

° ° °

Umístila jsem se ve dvou scenáristických soutěžích, protože mě Logan přiměl, abych se tam přihlásila. Zařídil mi externí práci pro časopis *Variety* a dohodil mi i psaní filmových recenzí za směšný honorář.

Prostě mi pořád dohazoval kšefty.

Říkala jsem mu, že už se na to může vykašlat, jsem přece v pohodě. Vlastně jsem to ale nemyslela vážně. Jestli mi má jeho pocit dávné viny platit složenky, tak ať si poslouží.

Tedy část složenek.

Ten večer, kdy jsem si k vaření zpívala ABBU, mi volal s nabídkou, která se neodmítá.

„Sedíš, Emmo?“ zeptal se mě.

„Ne, právě obracím palačinku,“ odpověděla jsem. Měla přijet moje sestra Sylvie, která bydlí na koleji, tak jsem dělala její nejoblíbenější jídlo.

„Až uslyšíš, co pro tebe mám, tak ti spadne pánev,“ řekl Logan.

Přikryla jsem hotové palačinky alobalem, aby nevychladly, vypnula jsem hudbu a gestem jsem tátovi naznačila, že si dáváme krátkou přestávku.

Přikývl a zvedl oba palce, jako že *Zaříd' si, co potřebuješ*.

„Poslouchám,“ řekla jsem Loganovi.

„A sedíš?“

„Ne.“

„Nedělám si legraci. Fakt se posad.“

Tak jsem přešla k jídelnímu stolu a posadila se k místu, které už jsem prostřela k večeri. „Tak jo, teď už vážně sedím.“

„Mám pro tebe práci...“ řekl Logan a pro větší efekt udělal pauzu.

„Beru to.“

„Je to scénář k celovečernímu filmu...“ natahoval to Logan.

„Já to беру,“ řekla jsem, abych ho popohnala.

Pak se dostal k tomu hlavnímu: „S Charliem Yatesem!“

Sice jsem si kvůli němu sedla, ale teď jsem radostí vyskočila ze židle.

Pak jsem ztuhla, zamračila se a vyčkávala. To byl snad nějaký fór?

„Haló?“ zkoušel Logan, jestli tam jsem.

„Promiň,“ řekla jsem a zavrtěla hlavou. „Měla jsem dojem, že jsi řekl Charlie Yates.“

„To jsem řekl.“

Zase jsem si sedla. „Charlie Yates?“ zopakovala jsem to jméno, jako kdyby mohlo dojít k nějakému omylu.

„Ano,“ potvrdil Logan a já úplně viděla, jak pokyvuje hlavou.

Stejně jsem se potřebovala ještě jednou ujistit. „Ten Charlie Yates, který napsal *Ničitele*? Ten Charlie Yates, který napsal *Polsledního pistolníka*, *Krycí manévr* a *Čtyřicet mil do pekla*? Kápo všech scenáristů, živoucí legenda, důvod, proč si celá Amerika na svátky přeje: Veselé Vánoce, kovboji? Tenhle Charlie Yates?“

„Jo,“ užíval si Logan můj šok. „Tenhle.“

Napila jsem se vody...

„Napsal totiž romantickou komedii,“ řekl Logan.

... a hned jsem zase vodu vyprskla zpátky.

Logan čekal, až přestanu kašlat.

„Charlie Yates napsal romantickou komedii?“ To mi přišlo divné. Western? Prosím. Horor? Jistě. Dystopickou vesmírnou střelčku, kde roboti požírají lidi? Samozřejmě. Ale romantickou komedii? Ani náhodou.

„To kecáš,“ obvinila jsem Logana.

„Nekecám.“

„A je to dobrý?“ zeptala jsem se a hned jsem se za tu otázku zastyděla.

Samozřejmě že to muselo být dobrý.

Viděla jsem všechny filmy natočené podle jeho scénářů. Četla jsem i ty scénáře, podle kterých se netočilo. Sháněla jsem je, kde se dalo. Stahovala jsem si je z internetu, tiskla si je a s láskou je vkládala do šanonů podle abecedy. Věnovala jsem jim v knihovně samostatnou poličku. Když jsem je četla, podtrhávala jsem si v nich, psala si tam poznámky, lepila do nich lepítka a čmárala vykřičníky. Byly bez debat fantastické. Charlie Yates by nedokázal napsat špatný scénář, ani kdyby mu vyhrožovali odebráním všech jeho filmových cen.

„Není to dobrý, je to příšerný,“ řekl Logan.

„Cože?“ To je blbost.

„Je to tak hrozný, že ani slovo příšerný to nevystihuje.“

Snažila jsem se tu informaci vstřebat. „Tys to četl?“ zeptala jsem se.

„Ano, četl jsem to celý a moje oči se z toho nikdy nevzpamatují.“

„Jak ses k tomu dostal?“

Jak se můj bývalý kluk ze střední dostal k první verzi scénáře od nejslavnějšího a nejoblíbenějšího scenáristy na světě?

Logan se na chvíli odmlčel a pak řekl: „Chtěl jsem ti to už nějakou dobu říct, ale nebylo kdy. Já jsem Charlieho manažer.“

„Prosím?“ vyskočila jsem na nohy. Zase.

„Nevěděl jsem, jak to zmínit, protože mi bylo jasné, že budeš vyšilovat.“

„Já nevyšiluju,“ odporovala jsem, ale ve skutečnosti jsem pobíhala kolem jídelního stolu jako splašené kuře. Věděla jsem, že Logan dělá manažera nějakým velkým jménem, ale ne *tak* velkým.

„Vyšiluješ. Poznám to podle toho, jak dýcháš.“

„Jak dýchám?“

„Jako Charlieho super fanyнка, která za chvíli omdlí.“

No dobře, měl trochu pravdu.

Pomalů a dlouze jsem se nadechla a potom vyšla ze dveří bytu. Vyšla jsem se po pavlači ve čtvrtém patře. Klidně a rozvážně, jako člověk, který je úplně v klidu.

Pak jsem to zkusila znovu: „Takže ty mi chceš tvrdit, že jsi manažer Charlieho Yatese.“

„Ano.“

„Charlieho Yatese?“ zeptala jsem se, jako by mohl myslet jiného Charlieho. A pak opět: „Charlieho Yatese?“ jako by mohlo jít o jiného Yatese.

„Jo, dělám manažera jim oběma.“

Pořád jsem byla v šoku. „Jako dlouho už pro něj makáš?“

„Asi tři roky.“

„Tři roky?“ vyjekla jsem a pak jsem klidněji dodala: „Vážně tři roky? Ty jsi tři roky pracoval s mým nejoblíbenější scenáristou a nenapadlo tě mi o tom říct?“

„Napadlo,“ řekl Logan a snažil se mě uchlácholit klidným tónem svého hlasu, „ale čekal jsem na správnou chvíli.“

Uvědomila jsem si, že jsem celé ty roky znala Charlieho přes jednoho člověka a neměla o tom ani tušení. Je to jen Loganova vina. „Tak ty ses rozhodl počkat!“

„Ano. Přece dobře víš, že dobré načasování je nejdůležitější.“

No, to měl pravdu.

Došla jsem na konec pavlače a opřela se o zábradlí. Shlédla jsem dolů na světla parkoviště, na reflektory aut večerní dálnice za ním a pak na osvětlené město v dálce. Znala jsem člověka, který se znal s mojí scenáristickou modlou. Věci kolem mě najednou úplně zářily.

„Udělal jsi dobře,“ uznala jsem nakonec.

„A teď ti to říkám proto, že pro tebe mám práci.“

Málem bych na to zapomněla. „No jo vlastně, volal jsi kvůli práci.“

„Jde o scénář,“ pokračoval Logan.

„Yatesův scénář?“ vydechla jsem nevěřicně.

„Musíš mu to přepsat,“ řekl Logan. „Jako ghostwriter, nejmenovaný spoluautor. Musíš to kompletně překopat.“

„Od základů?“

„Od sklepa,“ opravil mě Logan. „Charlie má příslib od jednoho hlavouna z United Pictures, že pokud pro ně napíše romantickou komedii, natočí mu gangsterku o mafii, kterou už má hotovou a zatím ji nikde nevzali.“

Je poměrně obvyklé, že i hvězda Yatesova formátu má problém s natočením svého scénáře. Většina scénářů se nenatočí nikdy. V Hollywoodu se můžete krásně uživit tím, že budete psát věci, které nikdo nezrealizuje. Právě proto byl Charlie taková legenda. Prodával scénář za scénářem. Točily se podle nich filmy a ty filmy získaly ceny, staly se z nich klasiky a lidi je citovali.

„Ta gangsterka je napsaná skvěle,“ řekla jsem. Našla jsem jednu verzi na internetu a na vyjádření svého obdivu jsem spotřebovala celý bloček lepítek. A to nemám gangsterky ráda.

Taky nemám ráda filmy o drogových mafiích, vězeňských vzpourách nebo vraždících klaunech. Nebo ty, co se odehrávají na moři a všechny sežere žralok. Líbily by se mi jediné tehdy, kdyby je napsal Charlie Yates.

Tak moc byl dobrý. Milovala jsem veškerou jeho práci, i když jediný žánr, který mně osobně přirostl k srdci byly... romantické komedie.

A zrovna ty nepsal.

Dotedl.

„Kvůli té gangsterce strávil dlouhé měsíce v Chicagu na rešerších a začal nosit retro kapesní hodinky,“ vyprávěl Logan. „Miluje ji a udělá všechno pro to, aby ji natočili. Obzvlášť když se vrátil po té svojí,“ Logan zaváhal, „pauze. Aby mu to ale

natočili, musí dopsat tu romantickou komedii. A jak už jsem řekl...”

„Je příšerná.“

„To je slabé slovo.“

Zamyslela jsem se. Bylo toho na mě hodně.

„Takže potřebujeme tebe,“ řekl Logan a chystal se přejít k podrobnostem. „Bude to potřeba kompletně přepsat. Asi nezůstané kámen na kameni. Samozřejmě anonymně.“

„Samozřejmě.“

„Ale za dobrý peníze.“

„Za kolik?“

„Víc, než bys dostala podle scénáristických odborů.“

Honoráře se totiž nastavují podle dosažených úspěchů, a protože já jsem zatím žádného většího úspěchu nedosáhla (a říkám to o sobě s láskou), moje ohodnocení bylo nízké.

Což mi bylo ukradené. Koho to zajímá?

Tady šlo o Charlieho Boha Všech Scenáristů Yatese.

„Pošli mi to,“ řekla jsem. Nebylo o čem se bavit. Pokud se mi nabízí možnost anonymně přepsat Yatesův příšerný scénář, skočím po tom. Udělala bych to i zadarmo. Co zadarmo, já bych za to zaplatila jemu! V duchu už jsem otevřela soubor s jeho textem a přeuložila si ho jako CHARLIE K%RV@ YATES.

„Je v tom jeden háček,“ pokračoval Logan.

„Jaký?“

„Budeš muset přijet do Los Angeles.“

Znovu jsem se vydala na procházku po pavlači. „Přijet do Los Angeles?“ zopakovala jsem, jako by to bylo něco nerealizovatelného.

„Ne napořád,“ řekl Logan, „jenom během té práce.“

Jak dlouho může něco takového trvat? Ještě nikdy jsem nic podobného nedělala.

Logan mi četl myšlenky. „Bylo by to na šest týdnů. Možná o něco víc. Je potřeba, abys tu byla osobně.“

„Ale...“ začala jsem a zarazila se, protože mě napadalo moc námitek. „Co zoom? Nebo facetime? Co slack? Google meets? Nebo třeba skype? Existuje přece milion možností, jak to vyřídit online.“

„Charlie je old school týpek,“ řekl Logan.

„To není žádný argument.“

„Taky má velký ego.“

„To klidně může,“ řekla jsem a přešlápla z nohy na nohu. „Má na něj právo.“

„On prostě dostane všechno, co chce. Nikdy nepřistoupí na virtuální úpravy od někoho, kdo nemá žádný kredit.“

„Ve tvém podání vypadám trochu jako ubožák.“

„Já vím.“

„Takže musím přiletět k vám a co pak?“

„Pak ho musíš svést.“

„Svést?“

„Nemyslím sexuálně.“

„Já ale nemůžu jet do Los Angeles ani nikam jinam, Logane. Zapomněl jsi na mého tatů?“

„A co Sylvie?“ zeptal se.

Do háje, nachytil mě. „Co je s ní?“

„Copak teď nepromovala?“

„To jo, ale...“

„Takhle jste to přece plánovaly. Sylvie vystuduje a pak tě vystřídá.“

„Ano, plánovaly.“ Jen nerada jsem uznala, že má Logan pravdu. „Jenže ona dostala prestižní stáž u Mezinárodního červeného kříže.“

„To je hovadina!“ vykřikl Logan.

„Vážně jsi na mě právě zařval slovo hovadina?“

„Je na řadě,“ řekl Logan našťvaně. „Tys to táhla deset let.“

„Necelých deset let,“ opravila jsem ho.

„Dohoda přece zněla, že se po škole vrátí do Texasu a vystřídá tě.“

„Jo, ale to bylo předtím, než...“

„Zavolej jí,“ naléhal Logan. „Teď hned jí zavolej a řekni jí, že se musí vrátit domů. Takovou šanci už nedostaneš. Tohle je tvoje životní příležitost.“

„Nemusím jí volat. Je právě na cestě z letiště sem. Ty palačinky dělám pro ni.“

„Dokonalé načasování,“ řekl Logan. „Řekni jí to u večere.“

Předklonila jsem se a opřela si čelo o kovové zábradlí, dole pode mnou právě projíždělo popelářské auto. „Já jsem na zklamání zvyklá,“ zašeptala jsem. Potom jsem dodala, skoro jako bych se chlubila: „Jsem v tom výborná!“

„Buď k sobě upřímná, Emmo,“ tlačil na mě Logan.

Proč se o tom vůbec bavíme? Mám spoustu práce a žádný čas na nesmysly. „Nehodlám Sylvii ničit sny, Logane. A rozhodně to nemám v plánu dnes.“

„Ale co ty a tvoje sny?“

Zvedla jsem se. „Moje sny byly zničené už dávno,“ řekla jsem rezignovaně.

Dva

Sylvii jsem u jídla nic neřekla. Nebyla to jen první společná večeře za dlouhé měsíce, od doby, kdy v lednu odjela zpátky do školy, byla to zároveň i oslava její promoce. Na tu skutečnou jsme já ani táta samozřejmě nešli, protože on cestovat nemůže a já tím pádem taky ne.

Proto to nebyla obyčejná večeře, ale mejdan. Moje báječná fantastická mladší sestra promovala s červeným diplomem na roztomile pitoreskní Carletton College (kdybyste to nevěděli, tak se jí říká Harvard Středozápadu) a byla mimo jiné živým důkazem, že naše rodina překonala všechny tragédie, které ji potkaly, a konečně se jí daří. Oficiálně.

Takže se bude slavit, do háje!

Udělala jsem dort ve tvaru studentské promoční čapky a nastrkala do něj svíčky. Kuchyňský kout jsem vyzdobila zlatými konfetami a posypala jimi i stůl. Napsala jsem každému malý jídelní lístek a stočila ho do ruličky jako diplom.

Přece tohle všechno nezkazím oznámením o pracovní cestě do Los Angeles. Když vám do života přijde radost, musíte si ji vychutnat na maximum. Musíte si jí vážít a pořádně si ji užít,

a ne ji zadupat do země tím, že si budete připomínat, co všechno jste ztratili.

Sylvie přijela v krátkém tílku, rovné blond vlasy jí vlály kolem hlavy a vypadala jako ztělesnění mládí, krásy a naděje. Taky přivlekla pět pytlů špinavého prádla. Popadla jsem ji do náruče, poskakovala jsem, pištěla radostí a líbala ji na tváře. Táta přišel ke dveřím s chodítkem a společně jsme jí zazpívali „Sylvie má promoci“ na melodii „Sylvie má narozeniny“. Táta při tom jednou rukou chrastil na rumbakouli. Pak jsme se nacpali palačinkami s javorovým sirupem a na všechno jsme stříkali šlehačku ve spreji.

Seděli jsme kolem stolu a povídali jeden přes druhého, dělali si ze sebe legraci a užívali si, že jsme zase spolu. Na vteřinu jsem skoro litovala, jak mi do toho vpadl Logan se zprávou o Charliem Yatesovi a všechno mi to zkomplikoval.

Zrovna dneska.

Čím déle jsme tam seděli a pochutnávali si na ledové kávě se zmrzlinou, tím víc ve mně vzpomínka na Loganův telefonát slábla. Narůstal ve mně klid a pocit, že krize pominula, že před sebou nemám žádné těžké rozhodnutí a život půjde dál svou předvídatelnou, mírně neuspokojivou cestou.

Prostě jsem chtěla být šťastná, jednoduše šťastná, jen tenhle jeden večer. Bylo to tak moc?

Očividně ano.

Načasování je opravdu zásadní.

Možná byste chtěli vědět, proč můj pětapadesátiletý táta používá chodítko. Nebo proč jsme nemohli jet na Sylviinu promoci. Nebo proč hrál jen na jednu rumbakouli.

Nabídnu vám stejně vágní odpověď, jakou dávám každému. Zhruba před deseti lety měl táta nehodu při kempování.

Kdybyste ze mě tahali podrobnosti, dodala bych, že lezl v Yosemite a zasáhl ho do hlavy uvolněný kámen. Poškodil mu mozek. Táta ochrnl na polovinu těla, říká se tomu hemiplegie. A vinou poškození vnitřního ucha trpí ještě poruchou rovnováhy zvanou Ménièreova choroba.

To je ve zkratce všechno.

Hodně jsem toho vynechala. Zejména tu nejhorší část.

Takhle vám to zatím musí stačit.

Proto táta nemohl žít sám. Pohyboval se jako devadesátiletý stařeček. Proto jsem se o něj čtyřicet hodin denně bála. Kvůli tomu je pro mě práce na scénáři v Los Angeles mimo jákouskoliv diskuzi.

Mám své povinnosti.

Tátu bych neopustila.

Rozhodně bych nezkazila své malé sestře život tím, že bych na ni hodila své pečovatelské povinnosti omezené na pětapadesátimetrový byt.

Neopustila a nezkazila. Dokud jsem si ovšem nepřčetla Yatesův scénář.

Loganův mail nazvaný PŘEDEM SE OMLOUVÁM mi do schránky přišel ve chvíli, kdy se Sylvie uložila na horní palandu s netflixem a sluchátky. Byly jsme v pyžamech, už jsme zhasly a já jsem dlouhé minuty zírala na ikonku přílohy mailu, než jsem to vzdala a otevřela ji.

O hodinu později jsem i já dospěla k verdiktu: příšerné.

Opravdu bychom potřebovali nějaké silnější slovo.

Zprvė to byl pokus o převyprávění příběhu z oblíbeného klasického filmu *Stalo se jedné noci*. A napsal to člověk, který ten film očividně nikdy neviděl.

Pokud jste ho ani vy ještě neviděli, udělejte si tu radost, odložte to, co právě děláte, a běžte se na něj podívat. Ten film je starý

devadesát let, ale pořád je aktuální a má šarm. Cynický novinář pomáhá slečince z lepší společnosti na útěku do New Yorku, protože doufá, že z ní vyrazí exkluzivní reportáž. Místo toho se do ní bláznivě zamiluje. Hrají tam sexy Clark Gable a drzá a nádherná Claudette Colbertová. A to napětí mezi nimi! Dalo by se krájet! Je to pramatka všech romantických komedií o dvojici na cestách, nasbírala plnou náruč Oscarů, vyhrála všech pět hlavních kategorií včetně té za scénář. Je to titán svého žánru, něco jako svatý grál.

A Charlie Yates, můj milovaný, zlatý hoch, božský autor, můj scenáristický hrdina... ho totálně popravil.

Rozdrtil.

Znesvětil.

Text, který vyplodil – ani se mi nechce použít slovo „napsal“... Nemělo to žádnou jiskru, gradaci, dobré dialogy, radost a ani jedna scéna nepřipomínala původní film. Název byl stejný, hlavní postavy se jmenovaly stejně, ale to bylo tak všechno. Proboha, psal to snad ve spánku? Nebo při trhání zubů? Jak mohl takový mistr slova, který vás přiměje fandit sériovému vrahovi, věřit na duchy a *milovat* kanibalistické roboty, uchopit látku, která fungovala sama o sobě, a rozbít ji na atomy?

Garantuji vám, že Clark Gable a Claudette Colbertová se otáčejí v hrobě.

Napsal jejich postavám do děje soutěž v country tanci. V country tanci!

Tady něco nesesedělo. Charlie Yates musel mít mrtvici. Nebo ten text zadal umělé inteligenci a odevzdal ho jako fórek. Možná ho unesli a s hlavní u spánku donutili napsat tuhle hrůzu.

Ne, ani hrůza to nevystihovala.

Bylo to apokalypticky příšerný.

A přesně tohle mě nakoplo.

Život má právo přinášet zklamání. Jsem toho důkazem. Žiju v malém bytě sama s tátou. Učím na státní škole angličtinu, abychom měli na zdravotní pojištění. Kašlu na vlastní sny, aby moje milá, leč rozmazlená mladší sestra mohla žít bez starostí. To všechno je v pořádku. Já pravidla skutečného života nevy-mýšlím.

Jenže příběhy mají právo na lepší přístup.

Nedovolím Charliemu Yatesovi zničit tenhle film, jeho kariéru, žánr romantické komedie jako takový a *životy nás všech* scénaristickou sračkou.

Tohle je pro mě nepřekročitelná hranice.

Nikdo neposkvrní památku snímku *Stalo se jedné noci*. Ne, dokud jsem tu já.

Ani si neuvědomuju, kdy jsem se rozhodla. Prostě jsem dočetla, zaklapla laptop, vyšplhala na horní palandu, a tak dlouho se na Sylvii dívala, až si sundala sluchátka a zeptala se: „Co se děje?“

„Právě jsem dočetla scénář k romantické komedii, která zničí lidskou civilizaci,“ řekla jsem jí.

O půlhodiny později už Sylvie znala celý příběh. Jak mi zavo-lal Logan, co provedl Charlie Yates a jakou jsem dostala životní příležitost. Než jsem se vzpamatovala, měla napsaný e-mail, ve kterém se omlouvala z letní stáže z „rodinných důvodů“.

„Nemůžeš tu stáž zrušit!“ vyjekla jsem, když mi došlo, co píše.

„Jasně že můžu.“

„Začíná ti to za týden! Už jsi jim to slíbila.“

„Prostě vezmou některého náhradníka.“

„Je to *prestižní* záležitost!“ kroutila jsem hlavou.

Sylvie jen pokrčila rameny: „Pojedu tam za rok.“

„Co když se tam příští rok nedostaneš?“

„Přihlásím se jinam.“

Já ale pořád vrtěla hlavou, velmi energicky. Jasně že jsem za to mohla já. Protože jsem vylezla za ségrou na palandu a všechno jí vykecala. Je to hodná holka, mohla jsem tušit, jak zareaguje.

Jenže teď jsem zpanikařila.

Jak ji vůbec mohlo napadnout vzdát se té stáže? Chránila jsem ji doteď až příliš? Měla to moc jednoduché? Proto netušila, jak je svět tvrdý? „Možná nechápeš, jak jsou takové příležitosti důležité,“ řekla jsem. „Nemůžeš je brát jako samozřejmost. Život je drsný. Takové šance nepadají z nebe.“

„Posloucháš se?“ kontrovala Sylvie. „Pro tebe přece platí to samé. Víš, jaká hvězda je Charlie Yates? Učili jsme se o něm ve filmové teorii.“

„Ale ty jsi...“, nenapadal mě pádný argument, „ty jsi *mladá*.“

„Ty taky.“

„Máš před sebou slibnou kariéru.“

„Ty taky.“

„Ale ty jsi... prostě... Sylvie. Moje Sylvie.“

„A ty jsi moje Emma.“

Zavrtěla jsem hlavou. To nepřipadá v úvahu. „Nemůžeš se té stáže vzdát kvůli mně.“

„Nepřipustím, aby ses vzdala práce na tom scénáři kvůli mně.“

„Jenže ty už jsi to přijala.“

„Tvoje šance je ale větší než moje!“

Čím víc jsme se dohadovaly, tím víc jsem trvala na svém. Tedy na tom, že Sylvie má přednost. Byla to přece moje malá Sylvie, prakticky jsem ji vychovala. Když jsem si mezi námi měla vybrat, vždycky jsem jí dala přednost. To bylo samozřejmé. Byla jsem přece její sestra, lomeno poručnice, lomeno náhradní matka.

Sylvie se ale nehodlala vzdát. „Tak si hodíme mincí.“

„Nebudu si házet mincí o tvoji stáž, Sylvie.“

Proboha, hrála jsem si na prsou hada. Dřív jsem všechny hádky vyhrávala já, ale teď už byla dospělá a mohla mě porazit.

„Víš co?“ uzavřela jsem to, „domluvíme se zítra.“

„Pozdě,“ usmála se Sylvie uličnický a vítězně zároveň. „Právě jsem ten mail poslala.“

„Cože?“

Pokrčila rameny: „Poslala jsem to.“

„Vždyť jsme se ještě nedomluvily!“

„Já jsem se domluvila. Prostě jedeš do Los Angeles.“

„Okamžitě jim znova napiš!“ řekla jsem a sáhla po jejím laptopu. „Řekni, že ses spletla.“

„Nikdy!“ přitiskla si Sylvie laptop k sobě.

Málem jsme se o něj začaly prát, když se ozval tátův hlas: „Holky! Okamžitě se přestaňte hádat!“

Obě jsme ztuhly a vytřeštily na sebe oči: *Ty jsi probudila tátu!*

Pak se táta ozval znovu, jeho hlas byl hlubší a zněl jako posel shůry. „Probereme to ráno,“ řekl rozhodně. „Pak budeme hlasovat. A potom,“ prohlásil tónem, který nepřipouštěl diskuzi, „pošleme Emmu do LA.“

Tři

O týden později jsem seděla v letadle.

Běžně by mi trvalo měsíc, než bych si zabalila, uspořádala tátovy léky, popsala poličky s potravinami, sepsala barevně rozlišené denní programy a polepila všechno v bytě lepítky s poznámkami.

Péče o tátu byla věda a rozhodně to nebyl úkol pro amatéra. Sylvie je chytrá holka, ale nikdy se to neučila a já jsem měla pocit, že jsem kosmonaut předávající klíče k vesmírné stanici šimpanzovi.

„Každý den musí vypít minimálně litr a půl vody,“ kladla jsem Sylvii na srdce a popisovala lahve s vodou ve spíži lihovkou. „Nepamatuje si na to, takže ho musíš pronásledovat a nutit.“

„Vážně ho musím nutit do pití vody?“ zeptala se Sylvie, protože se ještě nikdy o nikoho nestarala.

„Když mu to nebudeš pořád připomínat, nebude dostatečně pít, stoupne mu hladina sodíku v krvi, ve vnitřním uchu se mu začne městnat tekutina, ztratí rovnováhu, praští se do hlavy a strávíte noc na pohotovosti.“

„Aha, píšu si *nutit do pití*.“

„Pomůže ti tahle barevná tabulka,“ řekla jsem a otevřela dvířka kuchyňské linky, kam jsem nalepila přehled na příštích šest týdnů. „Modrá políčka jsou voda, žlutá multivitamíny, červená, fialová, oranžová a zelená jsou léky. Samolepky s jednorožci jsou za sodík.“

„Nikdy bych tátu netipla na fanouška jednorožců.“

„Ty nejsou pro něj, ale pro mě.“

Sylvie zamžourala na tabulku na dvířkách. „Jak to s tím sodíkem funguje?“

Jak je možné, že to neví? To jsem ji vážně nikdy nezapojila? V posledních deseti letech se můj život točil jen kolem miligramů sodíku. „Táta nesmí zkonzumovat víc než tisíc miligramů denně,“ vysvětlovala jsem. „Což není sranda, protože jen plátek salámu má dvě stovky.“

„Ale podle čeho to počítáš?“

Vytáhla jsem svoji starou, ohmatanou příručku o sodíku. „Tohle se naučíš nazpaměť jako když bičem mrská. Já ti z hlavy řeknu obsah sodíku v jakémkoliv jídle, které tě napadne.“

Sylvie se váhavě podívala na brožurku v mé ruce.

„Myslím to vážně, vyzkoušej mě,“ pobídla jsem ji.

„Jahody,“ řekla Sylvie.

„Dva miligramy na šálek, tedy 250 mililitrů.“

„Bílá rýže.“

„Devět miligramů na šálek.“

„Hranolky!“

„Dvě stě deset miligramů na malou porci.“

Sylvie souhlasně přikývla.

„Znám to všechno,“ prohlásila jsem hrdě. „Mě nenachytáš. Lanýže, ananasový džus, červená řepa, mušle.“

„Vážně se v tom vyznáš.“

„Jsem přes sodík machr!“ přikývla jsem.

Posedlost sodíkem mi pomáhala držet pod kontrolou tátova Ménièra.

Nikdo přesně neví, co tuhle chorobu způsobuje, ale ví se, že jde o problém ve vnitřním uchu, který narušuje rovnováhu. U táty to rozhodně zapříčinilo poranění mozku, ale mělo to časem přejít. Jenže nepřešlo. Kvůli ochrnuté levé části těla by stejně chodil nejistě, ale Ménièr to ještě stokrát zhoršoval.

Kromě nejisté chůze trpěl táta náhlými pády, při kterých se zhroutil k zemi, jako kdyby ho někdo praštil kladivem do hlavy. Občas to vypadalo, jako by mu ujela podlaha pod nohama. Nepředcházelo tomu žádné varování, ani on sám netušil, kdy se to stane. Když seděl u stolu, vystřelilo ho to ze židle jako katapult.

Proto jsme všude měli měkké koberce, průmyslovou gumu v kuchyni na podlaze a na hranách nábytku molitanové chrániče. Kvůli těm záchvatům už táta nemohl řídit ani sám chodit po schodech. Proto jsme znali několik sestřiček z místní pohotovosti jménem.

Proto jsem se bála přenechat Sylvii péči o tátu.

Nebyla jsem si jistá, že zvládne šest dní, natož šest týdnů.

Celou cestu v letadle jsem nemohla usnout.

Co jsem to udělala? Byla to šílenost. Jak jsem mohla nechat tátu s dvaadvacetiletou holkou? I když to byla vysokoškolačka a premiantka, jak jí mohla stačit jen týdenní příprava?! Naše sousedka, ovdovělá paní Otsukaová, mi nabídla, že se u nás občas staví na kontrolu, když jsem se před ní rozplakala v domovní prádelně, ale to mě neuklidnilo. Připadalo mi hrozně nezodpovědné, že jsem se sbalila a vydala se tak daleko, i když to bylo poprvé za deset let. Jak jsem to mohla udělat!

Teď jsem seděla na prostřední sedačce poslední řady v letadle do Los Angeles, poslouchala splachování toalety za svými zády a třásla se.

Fyzicky jsem se třásla, a to hodně.

Nejen ruce, jako když si zapomenete v zimě rukavice. Třásl se mi celé tělo. Srdce mi tlouklo jako zvon, tak silně, až to bylo na mé hrudi vidět.

Možná to byl strach.

Strach z létání nebo strach z opuštění táty. Strach z životní změny.

Asi ano. Všechny tři.

Navíc se mi po něm bude hrozně stýskat.

Není to jen můj táta, je to můj nejoblíbenější člověk.

Každý ho má rád.

Je to zlatíčko.

Občas se lidi po úrazu mozku změní k horšímu, začnou být vzteklí nebo trpí depresemi. Kdo by se jim divil. Táta byl naopak po úrazu ještě milejší, pokud je to vůbec možné.

Vždycky mi ho každý záviděl. Kdyby se otcové prodávali, ten můj by byl bestseller. Stály by se na něj fronty. Byl milý a přátelský, zajímal se o lidi a rád vtipkoval. I před úrazem.

Jenže teď, i přes to, co se mu stalo, se přímo překonával. Vždycky měl báječnou náladu.

Přišel při tom o všechno a stejně šel dál s úsměvem na rtech. Zpíval si legrační popěvky a nastavoval tvář slunci.

Já jsem se to naučila od něj.

Nechápu, jak to dělá. Stojí nad životní propastí a přesto je... vděčný?

Nevím, jak bych to bez něj všechno přežila.

Kým bych byla bez něj?

Před tím úrazem byl táta profesionální muzikant, hrál na cello.

Po úrazu se naučil hrát na všechny nástroje, které se dají ovládat jednou rukou: foukací harmoniku, trubku, tamburínu, písňáku a pozoun. Tak se naučil jednou rukou háčkovat, pracovat

na hrnčířském kruhu a navlékat korálky. „Vyber mi barvy,“ říkal, „a já ti ukážu kouzlo.“ Začal vyrábět tak krásné náhrdelníky, až začal prodávat přes Etsy.

Díky tomu docela významně přispíval do našeho rozpočtu.

Bude se mi po něm zkrátka stýskat. Při turbulencích jsem svírala opěradlo sedačky a říkala si, jestli není lepší, když se naše sny nikdy neuskuteční.

Čtyři

Říká se, že je lepší nesetkat se se svými idoly osobně.

A je to velká pravda.

Logan mě vyzvedl na letišti LAX svým terénním bavorákem s personalizovanou poznávací značkou (FRA YI REK). Úplně sem zapadl.

Až na to, že lidi v Los Angeles své kamarády na letišti nevyzvedávají.

Vím to proto, že hned jak jsem k němu nasedla, tak mi řekl: „Doufám, že jsi mi patřičně vděčná.“

Musel na mě čekat, protože můj obrovský kufr měl polámané kolečko, které šíleně pískalo a zadrhávalo se. Byla jsem s ním pomalá a hlasitá.

Taky jsem strávila hodně času na letištní toaletě, kde jsem se snažila zkrotit svoje zrzavé kudrnaté vlasy do nějakého... méně zrzavého a kudrnatého účesu.

Mám svoje vlasy ráda, jenom je s nimi hrozná práce.

Jsou to první a poslední, čeho si na mně všimnete. Jak jednou řekla moje kamarádka Maria: *Kudrnaté vlasy nezkrátíte. Ony si zkrátí vás.*

Nakonec jsem se smířila s tím, co nosím každý den. Stáhla jsem si vlasy do vysokého drdolu, který vypadá jako bambule. Druhá možnost byla nechat si vlasy rozpuštěné, a to by vypadalo jako výbuch sopky. Musela jsem ale brát ohled na chudáka Charlieho. Aby toho na něj při prvním setkání nebylo moc. Vizualně.

Nechtěla jsem toho nebožáka vyděsit.

Když už jsme u toho, hodně jsem se natrápila i s oblečením. Nakonec jsem si vzala džíny, tenisky a halenku s potiskem a lodíčkovým výstřihem. Pořád jsem se v duchu ale peskovala: není to moc obyčejné, moc holčičí, málo profesionální, neměla jsem si vzít ocelově šedý kalhotový kostým a sluneční brýle pilotky? Jaký je dress code na setkání s nejlepším scenáristou na planetě?

Logan se na rozdíl ode mě vyfíknul jako ze škatulky. Měl perfektně padnoucí oblek, tak nažehlený, až jsem se ho skoro bála obejmout. Potkali jsme se poprvé po osmi letech, mezitím jsme komunikovali jen přes facetime, ale vypadal pořád stejně.

„Vůbec ses nezměnil,“ řekla jsem, zatímco jsem si zapínala bezpečnostní pás.

„Děláš si legraci? Jsem mnohem víc cool.“ Pak mě přejel pohledem. „To ty ses vůbec nezměnila.“

Tak jsem měla v uších ty samé náušnice, co jsem si vzala na maturitní ples, no a co! Jsou krásný!

Myslela jsem si, že se někde zastavíme na oběd nebo na kafe, ale Logan mě odvezl rovnou k Charliemu Yatesovi do jeho domu v Hollywood Hills. Zastávky se nepovolovaly.

Tak dobře, jedeme rovnou.

„Doufám, že sis na letišti odskočila,“ řekl Logan přísným tónem někoho, kdo nezastaví, ani kdybych měla prasknout.

„To se neboj,“ ujistila jsem ho tónem člověka, který je připravený na všechno.

Na střední jsme spolu sice chodili, ale nejdřív jsme byli kamarádi. Jeho pohledný afroamerický otec z Atlanty potkal jeho elegantní britskou matku, televizní producentku, díky své práci válečného zpravodaje v Evropě. Logan vyrůstal hlavně v Londýně, dokud jeho táta nedostal práci moderátora zpráv v Houstonu a on nastoupil na naši školu.

Skamarádili jsme se díky společnému názoru, že báseň Roberta Frosta *Po sklizni jablek* musí být o sexu.

On byl vysoký a já ne, on měl nóbl britský přízvuk a já zněla jako průměrná americká teenagerka, on byl jemně snědý a já tak bílá a pihovatá, až profesor na fotografii tvrdil, že bych potřebovala přidat kontrast. Přesto jsme měli úplně stejnou barvu očí. Oříškovou.

Tak jsme začali lidem tvrdit, že jsme dvojčata.

„Jasně že ne jednovaječná,“ říkali jsme.

Byla to legrace, ačkoliv jsme byli tak přesvědčiví, že nám na to občas někdo skočil. Na námitky ohledně očividných rozdílů jsme říkali: „No, to víte, genetika je složitá věc.“ A Logan dodával: „Ale oči nelžou.“

Když někdo poukázal na fakt, že jeden z nás mluví jako člen britské královské rodiny a ten druhý ne, zatvářila jsem se ukřivděně a vzdychla: „V dětství nás od sebe oddělili, přesně jako ve filmu *Past na rodiče*.“ A Logan tiše prosil: „Neptejte se dál, je to smutný.“

Naši specialitou bylo vydyndat v restauraci pod záminkou narozenin dva zákusky zdarma.

Loganova rodina se odstěhovala, když odmaturoval, protože jeho táta dostal práci jako moderátor hlavních zpráv. Jo, Loganův táta je ten Malcolm Scott. Logan vystudoval Stanford a vrhnul se na svoji veleúspěšnou kariéru.

Mohl se se mnou klidně přestat bavit. Já jsem přece zůstala doma a nedělala nic důležitého.

Ale nepřestal.

Naživo jsme se viděli poprvé od chvíle, kdy odjížděl na vysokou a dal mi kopačky se slovy, že teď oba potřebujeme svobodu. Najednou jsem z něj byla nervózní.

Tolik toho prožil, zatímco jsme se nevidali. Hlavně si uvědomil, že je gay, udělal coming out a zavolal mi, aby mi pyšně oznámil, že jsem poslední holka, se kterou chodil.

„Je mi ctí,“ odpověděla jsem.

„To je správné. Žádná jiná žena tě nikdy nenahradí.“

Netušila jsem, jak si teď Logan žije, ale předpokládala jsem, že jde z večírku na večírek, jí skvělá jídla a potkává jen fantastické lidi. Takže mě trochu překvapilo, když mu do auta zavolal zcela nefantastický člověk jménem T.J., a to jsme ještě ani nevyjeli z areálu letiště.

„Lo! Gane!“ zahulákal T.J. přes handsfree na celé auto. „Jak je? Už jsi vyzvedl tu holku?“

„Jo, je tu se mnou.“

„Neříkej jí, že zabije jedný hvězdě kariéru,“ hlaholil T.J.

Zamračila jsem se na Logana.

„Mám tě nahlas,“ upozornil Logan kamaráda.

„Ups.“ Pak bylo chvílku ticho. „No co, já si za tím stojím. Podle mě nepotřebuje slavný Charlie Yates vykastrovat svůj autorský potenciál a začít psát sladárny pro holky.“

„Víš co? Já ti pak zavolám,“ řekl Logan a natáhl se po tlačítku na ovládacím panelu auta. Než stihl zavěsit, T.J. ještě dodal: „A mimochodem, tuhle práci měl dostat někdo, kdo má aspoň nějakou praxi v oboru.“

„Blbne mi signál, ztrácíš se mi,“ vyhrkl Logan a hovor vypnul.

Auto zaplavilo hmatatelné ticho a bylo slyšet jen to, jak spáry v asfaltu rytmicky ubíhají pod koly.

Pak jsem se ozvala: „Asi myslel nějakého scenáristu.“

Logan přikývl. „T.J. napsal *Pivní věž a Pivní věž II: Krutá pomsta*.“

Ani o jednom z těch filmů jsem nikdy neslyšela.

„Na youtube to byly velký hity,“ vysvětloval Logan.

„A byly... dobrý?“

„Absolutně ne, ale sehnal spoustu sponzorů! Už jenom peníze od výrobce pivních kelímků ho dostaly do černých čísel.“

„Jak to, že jsem o tom filmu nikdy neslyšela?“

„Nejsi jeho cílovka.“

„On chtěl tu práci pro Charlieho pro sebe?“ zeptala jsem se.

„A divíš se mu?“

„Přišel mi jenom zbytečně agresivní.“

„Není zvyklý na neúspěch.“

„Jak to?“

„Protože jeho rodina kraluje v Hollywoodu už po tři generace. Má fantastické styky. *Pivní věž* vydělala deset milionů dolarů, dvojka dokonce dvacet.“

„Takže takový člověk ti jen tak volá?“

„Je to ten typ, co musí být u všeho.“

Logan se tvářil, že je všechno v pohodě, ale bylo to zvláštní přivítání od LA. Sotva jsem vyjela z letiště, už jsem měla nepřítele.

Po chvilce ticha se ozval: „Nikdy se s ním nepotkáš. Charlie ho nesnáší. T.J. je arogantní boreček.“

„Ale je to tvůj klient, ne?“

„Má všechny špatné vlastnosti filmového světa, ale ano, je to můj klient.“

Nezačala jsem úplně šťastně.

Jenže když se na to podívám s odstupem – pracuju pro Charlieho Yatese, ať se to borečkovi jménem T.J. líbí, nebo ne, a právě jsem na cestě k němu domů.

Nikdy předtím mě nenapadlo, že Charlie Yates má dům. Byla jsem přesvědčená, že žije někde na scénáristickém obláčku.

„On to vlastně není dům,“ vysvětloval Logan, „spíš palác. Točily se tam exteriéry jednoho z filmů Nancy Meyersové.“

To mi na klidu nepřidalo.

„Nezastavíme se nejdřív v hotelu?“ zeptala jsem se.

„V jakém hotelu?“

„V tom, kde budu šest týdnů bydlet.“

„Ty si můžeš dovolit hotel?“

Aha, to mě zatím nenapadlo. „Takže budu bydlet u tebe?“

Logan vybuchl smíchy a vysvětlil mi, že jeho manžel Nico pořádá v jejich domě v Santa Monice kurzy pletení pro hvězdy, říká tomu Čaj a pletky a skladuje v pokoji pro hosty hromady klubek vlny.

Tak tam asi spát nemůžu.

„Kde teda budu bydlet?“

„U Charlieho,“ pokrčil Logan rameny.

„Kterýho?“

„Kterýho asi? Yatese!“

Já mám bydlet u Charlieho Yatese? Zavrtěla jsem hlavou. „Prosím? Moment. Já u něj budu bydlet?“

„Dočasně,“ upřesnil Logan, jako kdyby to něco měnilo.

„To mi přijde jako příliš blízký kontakt,“ namítl jsem.

„Ani ho nepotkáš. Má asi pět pokojů pro hosty.“ Logan po mně hodil pohledem, a když viděl můj šokovaný výraz, dodal: „Je to tam jako v hotelovém komplexu.“

Jak jsem tuhle část dohody mohla přeslechnout? To jsem byla tak oslněná svým hvězdným kolegou, že jsem byla úplně mimo?

„Nějaký další překvapení?“ zeptala jsem se Logana, který kličkoval mezi ostatními auty na dálnici, jako kdyby to byly slalomové tyčky.